

Non Solum

Huhtikuu 2015 - Taiteen taikaa

Sisällysluettelo

Pääkirjoitus: Lapsuuteen unohdettu luovuus	4
Ystäväni ylioppilastutkinto	5
URLU:n kevättalven kuulumisia	7
Kuoro on yhdessä laulamisen iloa	8
Samanlainen haave, kuten muilla prinsessaksi pääseminen	10
Suomen tavat tutuksi saksalaisille	12
Musiikin parissa pienestä pitäen - haastattelussa Aaro Kaukonen	13
Maailma kynän vartta pitkin	14
Taidetta tanssin muodossa	15
Runojen maailmaan	16
Runojen siivin	17
Lukijalle haasteita heittävä Lokki	18
Aivojen anatomiaa	20
Metsä kiittää	21
Näytelmätrailereita	25

Toimitus 2015

Päätoimittaja:

Annu Pelkonen
anne-mari.pelkonen (at) hotmail.com

Toimittajat:

Jemina Honkanen
Veera Kärkkäinen
Petra Komppula
Sara Komulainen
Sofia Kontro
Emilia Malvila
Riikka Miettinen
Ira Poimela
Anu Rantama

Vierailevat toimittajat:

Anni Hämäläinen
Jonne Lintunen
Inkan AI3-kurssi
Jounin kuvataiteen opiskelijat
Marjan aivoriihi

Tekniikka ja taitto:

Oliver Kuustonen
oqstone+nonsolum@gmail.com¹

Ohjaus ja avustus:

Henna Hämynen
henna.hamynen@kuopio.fi²

Non Solum – klassikka.onedu.fi/lehti³

¹oqstone+nonsolum@gmail.com

²henna.hamynen@kuopio.fi

³<http://klassikka.onedu.fi/lehti>

Pääkirjoitus: Lapsuuteen unohdettu luovuus

Huomasin vähän aikaa sitten, miten isossa asemassa taiteen luominen on lasten arjessa. Pikkusiskoni tuo päivittäin kotiin piirrustuksia koulusta. Se tuntuu normaalilta, joten mielenkiintoista onkin, miten se häipyi kokonaan elämästämme ala-asteiän ylityttyä.

Muistatteko, miten eskarissa oli aina jokin askartelu menossa ja ala-asteella kaikilla piirustusvihot? Melkein jokaisen lapsiperheen ullakolta löytyy laatikollisia täynnä lasten taideteoksia, joten en taida olla ainut, jonka lapsuuteen liittyvät kiinteästi vesivärit ja vessa-paperirullakiikarit. Suurin osa lapsista istutaan sormivärien eteen, kun kynä ei vielä edes pysy kädessä. Lapsen taiteellista kehitystä pidetään niin tärkeänä, että sitä mitataan jopa neuvolassa.

Taiteilu kuitenkin loppuu, siinä missä leikkiminenkin. Kuvaamataito muuttuu valinnai-

seksi, eikä kukaan enää tyrkytä vahaliituja. Tuntuu, että piirtäminen ja maalaaminen on monille vastenmielistä. Ainakin kuviksen pakollinen kurssi antaa sellaisen kuvan. Johtuuko taiteen loppuminen siis ihan vain siitä, että ihmisiä ei rehellisesti kiinnosta vai tiukasti rajatuista aiheista, kannustuksen puutteesta ja käsiä kuivattavasta savesta? On vaikea kuvitella, että taiteen perus idea käsillä luomisesta, olisi se, joka herättää inhoa.

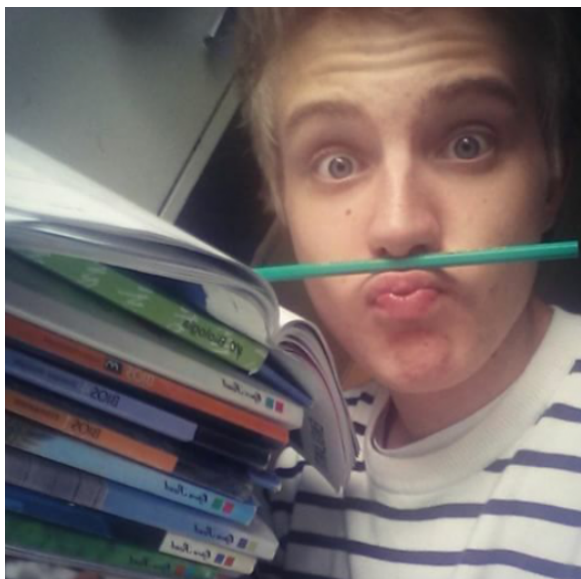
Jotain taiteellista nuoretkin kyllä tekevät omasta tahdostaan. Valokuvaus, blogien ja instagramien päivittäminen vaatii yllättävän paljon silmää. Kuvien täytyy mätsätä ja värien liukua nätisti kuvasta toiseen. Aikuisilla tilanne tuntuu olevan kurjempi. Harva käyttää vähäistä vapaa-aikaansa taiteiluun, eikä sosiaalinen mediakaan ole niin läsnä.

Aikuinen ihminen ei ehkä tarvitse leikkimistä siinä missä lapsi, mutta entä taidetta? Tuntuu hassulta, miten ohitamme asian, joka on kuitenkin iso osa ihmisyyttä. Vaikuttaisiko taiteen päivittäinen tekeminen aivoihimme, lisäisikö se ongelman ratkaisu kykyämme tai yleistä luovuuttamme? Olisi mielenkiintoista nähdä taiteellisuus osana arkea. Vaikutuksia näkyisi varmasti ainakin johonkin suuntaan.

Tämän kuun Non Solumissa pääpaino on klassikkalaisten taideharrastuksissa. Vastaamme kysymyksiin siitä, miten luomisprosessi tapahtuu ja millaista on soittaa bändissä. Ehkä joku aiheistamme innostaa myös sinua kokeilemaan jotain uutta!

Sofia Kontro

Ystäväni ylioppilastutkinto

Ylioppilastutkinnon suorittaminen on kokemuksena vähintäänkin mielenkiintoinen.

Edelliset viikot ovat menneet kertaillessa (lue: opiskellessa uudelleen) kurssien aikana opitua, valittaessa kavereille / perheelle / sukulaisille / lemmikeille, kuinka suuri työtaakka on sekä vakuutellessa äidille, ettei ehdi tyhjentämään astianpesukonetta, koska lukeminen vie kaiken ajan. Jotta valmistautuminen olisi täydellistä, täytyy päivittäin napata myös kuva itsestä kirjapinon ja muistiinpanojen keskellä kavereille lähetettäväksi, ja jos kuva on kaikin puolin onnistunut, lisätään vielä kiva filtteri ja laitetaan se soomeen. Kuvatekstiksi tulee laittaa esimerkiksi (HUOM! Vain ehdotus, myös muut kuvatekstit neuvoteltavissa) "Tässä opiskelemasa, olispa tää jo ohi **#studyhard #abilife #lukio #stuDYING #finnishgirl #finnishboy #tired**".

Ja kaiken tämän lukulomailun jälkeen koittaa se hetki, joka tuntui penkkaripäivänä vielä

turvallisen kaukaiselta, mutta joka onkin nyt yllättävän lähellä. Nimittäin koeaamu. Pukuhuoneissa vallitsee vähemmän hallittu kaaos kokelaiden teippaillissa vaatteitaan (luonnollisesti se pieni musta puuman siluetti siellä vasemmassa lahkeessa tulee peittää) ja pakkailla eväitään. Eväitä tulee olla mukana vähintäänkin sen verran, että määrällä saisi tyydytettyä klassikkalaisen jääkiekkoilijan päivittäisen energiantarpeen (noin 9000 kaloria), jotta ainakin yksi asia olisi varmaa: vaikka kaikki muu menisi päin sitä pimeintä, niin nälkään en ainakaan kuole.

Kello 8:30 jännittynyt lauma kokelaita ryntäilee saliin kuuntelemaan loputtomalta tuntuva ohjeistusta siitä, kuinka vessavuoro varataan numerokyltillä, lisäpaperia saa viittamalla ja kaikista tärkeimpänä, hätätilanteen sattuessa, kuten tulipalossa, pois siirrytään tarkassa järjestyksessä. Silläkin uhalla, että tuli jo lipoo pakaroita, tulee viiden metrin etäisyys toiseen kokelaaseen säilyttää. Lautakunnalla on kyllä tapansa varmistaa, että näin on toimittu.

Lopulta koepaperit jaetaan, ja on aika joko iloita tai pettyä. Rakkaat kokeen laatijat ovat jälleen pistäneet parastaan, ja valmistautumisesta riippuen heti ensimmäiset tehtävät saattavat laittaa sormen suuhun ja nostaa tipan linssiin. Hätä ei ole kuitenkaan tämän näköinen (paitsi jos on, tulee tällöin nostaa edellä mainittu numerokyltti vessavuoroa varten), vaan näissä lukkotilanteissa paras ratkaisu on yrittää koota itsensä, mennä seuraavaan tehtävään ja koettaa myöhemmin uudestaan. Suurella todennäköisyydellä tehtävä ei onnistu myöhemminkään, mutta selaista se elämä on, harvoin täällä onnistuu.

Kun kasassa on vihdoon vaadittu määrä tehtäviä, osa paremmin ja osa huonommin tehtyinä, on aika palauttaa koepaperit. Jos kokeilas ei halua Torniaista huutamaan viereensä: *"KYNÄ ALAS NYT HETI PAIKALLA, KOE ON PÄÄTTYNYT!"*, on syytä yrittää palauttaa koe vähän ennen kolmea. Ei kuitenkaan liian aikaisin, koska tällöin altistuu valvojien paheksuville katseille, *"Miten olet muka NYT JO valmis...?"*

KYNÄ ALAS NYT HETI PAIKALLA, KOE ON PÄÄTTYNYT!

Reilun viikon kuluessa al(u/i)stavat arvioinnit löytävät tiensä ilmoitustaululle. Alustavista on kuitenkin turha liikaa iloita, koska rakkaat opettajamme muistuttavat aina ilonpilkahduksen kokelaan silmissä nähdessään, että sensorin mielipide voikin olla opettajan mielipiteestä täysin poikkeava, ja Hyvän vastauksen piirteetkin sitovat lautakuntaa... niin

no... eivät yhtään. Luotto Gaussin käyrään on kuitenkin kova, ja ainahan se juuri minun tekemä koe on ollut sen verran vaativa, että varmasti pisterajat laskevat. Tämä "jos kaikilla kusahtaa, niin kellään ei kusahda" ajatus onkin yksi kaikkia tulevia ylioppilaita yhdistävistä tekijöistä.

Kun sitten vihdoon tulee se päivä, että tuon Suomen suurimman rodunjalostuskeskuksen älyköt päättävät yhteistuumin päästää kokelaat pahasta ja julkaista lopulliset tulokset, on aika itkun. Joissain tilanteissa tirautetaan kyneleet ilostakin, mutta useimmiten pelkästä pettymyksestä. Yllättäen pisterajat ovatkin pysyneet samoina, pahimmassa tapauksessa vielä nousseet.

Tärkeää on kuitenkin muistaa, että tuleva vappuhattu pysyy kyllä kiiltävän valkoisena, vaikka todistuksessa löytyisi muutakin kuin älliä.

Jonne Lintunen

URLU:n kevättalven kuulumisia

Talvi alkaa olla kellistetty ja talvilajien SM-kisat mahdollisine pudotuspeleineen ja arvokisoineen kuumimmillaan. Klassikkalaiset ovat jälleen edustaneet kouluaan, Kuopiota ja Suomea menestyksellisesti!

Kouluedustamisesta tulee mainita tyttöjen jalkapallojoukkue, joka jo neljännen kerran peräkkäin voitti Akatemioiden Suomen mestaruuden. Naisten maajoukkuepelaaja Katarina Naumanen on tietenkin joukkueelle korvaamaton, mutta hyvää tukea ovat antaneet talenttiryhmän Aino Kröger, Elsa Sulku ja Olga Ahtinen sekä nuorten U-19 maajoukkue-

epelaajat Iida Laakkonen, Jasmin Miettinen sekä Tiia Savolainen. Kesää odotellessa!

Talvilajien kirkkaimpana tähtenä hyppäsi ja hiihti jälleen Ilkka Herola. Hiihdon MM-kisoissa Falunissa Ilkka ei aivan yltänyt henkilökohtaiseen tavoitteeseensa kymmenen joukkoon, mutta parisprintin neljäs sija oli mah-tava suoritus! SM-kisojen yhdistetyssä Ilkka oli ylivoimainen Suomen mestari.

Myös muutama muu klassikkalainen on talven mittaan saanut pukea ylleen Suomen edustusasun. Sampo Kankkunen kiiti nuorten MM-kisoissa Norjan Hafjellissa 18-vuotiaiden Super-G:ssä sijalle seitsemän. Pykälää huonompaan sijoitukseen joutui tyytymään Eetu Nousiainen Kazakstanin Almatyssä pide-tyissä hiihdon nuorten MM-kisoissa joukkue-mäen kilpailussa. Eetu voitti talven mittaan myös nuorten Suomen mestaruuden. Parhailaan tätä kirjoitettaessa Henrietta Huuhka (16-v.) taistelee squashin nuorten (19-v.) EM-kisoissa Tsekin Prahassa sijoitusotteluis-sa.

Aika lailla ajankohtaista on myös KalPan taistelu paikasta neljän parhaan joukkoon SM-liigassa. Tällä hetkellä Klassikassa kirjoil-la olevista Jonne Tammela ja mahdollisesti Topi Piipponen ovat illalla askissa pakkovoi-ton edessä Lukkoa vastaan...

Jyrki Blom

Kuoro on yhdessä laulamisen iloa

Haastattelussa musiikinopettaja **Mervi Kovanen**, haastattelu tehty 20. maaliskuuta 2015

Kuinka pitkään koulun kuoro on ollut toiminnassa?

Minä tulin taloon vuonna 1997 ja siitä saakka on kokoajan toiminut eli siihen nähden minun vetämänä 18 vuotta. Kuoron kokoonpano on vaihdellut vuosien aikana vaihdellut, reilusti yli kolmestakymmenestä paljon pienempään ryhmään. Missään vaiheessa ei kuorotoiminta ole kuitenkaan hyytynyt tai sammunut.

Miten kuvaisit poikien osallistumista kuorotoimintaa?

Nyt on ilahduttavan hyvä tilanne. Monena vuotena on ollut niin, ettei poikia ole ollut yhtäkään. Se on vähän trendistä kiinni. Muiden opettajien kanssa puhuttiin pojista olevan pulaa ja nyt on hirveen kiva, että on ainakin tällä viikolla harjoituksissa kävi kuusi poikaa. Alkuaikoina oli myös ollut innokkaita laulaja poikia ja mukaan lähteminen vaatii pojilta vähän semmoista joukkohenkeä tai yhteistä fiilistä tai päätöstä, että nyt lähetään mukaan kuoroon. Jos vain yksi tai kaksi poikaa olisi tulossa, innostus helposti vähän lätsehtää ja loppuu. Poikien ääni matalampana erottuu ehkä vähän erikoisellakin tavalla tyttöjen äänten joukosta, mutta kun poikia on neljä, viisi tai kuusi saa siitä saundista ihan selkeästi oman teemansa, mikä on tosi kiva juttu. Tyttöjen äänikin kuulostaa kirkkaamalta ja paremmalta, kun siinä on konteks-

tina poikien matalampi saundi.

Miksi Lyseon lukion kanssa oli joulukirkossa yhteinen kappale?

Itseasiassa se varmaan juontaa juurensa siitä, kun minä olin kymmenisen vuotta Lyseon ja Klassikan yhteinen musiikinopettaja. Silloin Lyseolla ja Klassikalla oli aika paljon yhteistyötä. Innokkaimmat laulajat ja soittajat kiersivät aina molempien lukioden juhlat ja muistan usein auton olleen täynnä soittimia ja opiskelijoita, joita sitten kuljettelin koululta toiselle. Hirveen kiva oli tehdä yhdessä isolla kuorolla ja soitatin saman kappaleen täällä ja Lyseolla ja sitten se koottiin yhteen yksissä tai kaksissa harjoituksissa ennen joulukirkkoa. Ja näin asia on kyllä vieläkin. Ihan sieltä asti on jäänyt ja lyseolaisilla ja klassikkalaisilla on ollut vuosikausia yhteinen joulukirkko, mikä on tietysti luontevoittanut yhteistä esitystä.

Voiko uusia laulajia tulla mukaan ilman aikaisempaa kokemusta kuorossa laulamisesta?

Varsinaisesti ei ole välttämätöntä, että on aiempaa kuoro kokemusta. Mutta sanotaan että laulukokemusta, intoa ja sitoutumista pitäisi olla. Ja tietysti on hyvä ja tärkeä asia että pystyisi niin sanotusti laulamaan nuotilleen. Jos on kovin paljon epävarmuutta laulamiseksi, eikä löydä oikeaa melodiaa, niin silloin se voi sekä laulajalle itselleen että loppu tulokselle olla vähän huonojuttu. Semmoista suhteellisen tarkkaa sävelkorvaa ja puhtaas-

ti laulamisen taitoa on hyvä olla, mutta ei tarvitse osata nuotinlukua tai olla musiikki-luokkataustaa tai mitään. Laulamisen riemu on ihan numero 1 ja siinä heti tärkeänä kak-kosena puhtaasti laulamisentaito.

Oletko ehtinyt jo miettiä tämän lop-pukevään kappaleita?

Ne ovat itseasiassa paljonkin mielessä ja muutama vaihtoehto on, joista en oikein vielä ole osannut päättää. Kappale valintoihin vaikuttavat myös vähän laulut, jotka abit päät-tävät laulaa lakkiaisissaan, etteivät kappaleet olisi aivan samantyylliset ja esim. lakkiaisissa täytyy ottaa myös juhlan luonne huomioon. Sanoitusten pitää sopia myös keväiseen on-nelliseen päivään, että ei mitään Apulannan Anna mulle piiskaa viitsi lakkiaisissa laulaa. Mutta on muutamia hyviä vaihtoehtoja ole-massa, yksi esimerkiksi on Grease musikaalis-ta kappale Summer Nights, mistä voi saada

kivan nyt kun on poikia. Se on semmoinen tyttöjen ja poikien vuoropuhelu.

Haluatko sanoa vielä jotain muuta kuorotoiminnasta tai jostain?

En oikeastaan muutakuin sen, että toivotan avoimin mielin lämpimästi tervetulleiksi uu-det kuorolaiset. Voi tulla tutustumaan, en-kä ketään pakota tänne jäämään, jos hom-ma tuntuu siltä ettei tämä ole oma juttu, niin voi sieltä jäädä pois. Mutta jos kuoro-toiminta yhtään kiinnostaa niin voi tulla ja tutustua. Lukio vuosina voi omaa laulamis-taan tosi paljon kehittää ja kuorolaisilla on ki-va yhteishenki. Ja samalla saa myös vähän esiintymiskokemusta, suhteellisen turvallis-es-sa ympäristössä, ei tarvitse laulaa sooloja tai mitään sellaista, jos ei halua. Kuorotoiminta on semmoista yhdessä laulamisen iloa, joka tekee hyvää keholle ja sielulle.

Samanlainen haave, kuten muilla prinsessaksi pääseminen

Olin normaalisti opiskelemassa englannin tunnilla, kun huomasin, että samalla vuosikurssilla opiskeleva **Petra Komppula** laittoi viestiä erääseen WhatsApp-ryhmään. Hän kertoi, että oli juuri Mallikoulu-ohjelman castingeissa. Samaan aikaan samassa ryhmässä oleva **Sofia Kontro** paljasti, että hänkin oli samassa tilaisuudessa. Tytöt eivät edes keskenään tienneet, että olivat molemmat siellä, saati sitten me muut. Keskittymisen tunnilla herpaantui tyystin ja me kaikki, jotka tiesimme asiasta, supisimme keskenämme innostuksesta. Jo samana iltana saimme kuulla, että kaverimme lähtisivät mallitaloon ja olisivat hyvällä tuurilla koulusta poissa jopa viisi ja puoli viikkoa. Tunteet olivat ristiriitaiset, koska olin sydämeni pohjasta onnellinen siitä, että tytöt olivat tehneet tiensä mallitaloon, mutta samalla en edes uskaltanut

mieltä sitä tulevan ikävän määrää.

Nyt tytöt ovat palanneet normaaliin arkielämään mallimaailman pyörteistä ja ohjelma starttasi AVA:lla viime sunnuntaina. Millaiset heidän fiiliksensä tästä kaikesta ovat nyt? Molemmat ovat sitä mieltä, että kokemus oli ainutkertainen ja mallintyöstä pääsi opimaan paljon. ”Itsestä oppi uusia asioita ja kritiikin sieto parani myös paljon”, Petra mainitsi. He saivat paljon tukea ystäviltaan ja perheiltään, jotka kaikki kannustivat heitä eteenpäin.

Ja mikä oli syy sille, että tytöt päätyivät hakemaan juuri tähän ohjelmaan? Petra on seurannut Huippumalli Haussa-ohjelmia aiemmin ja on aina ollut kiinnostunut muodista. Hän on myöskin saanut kuulla kehuja pituudestaan ja kasvoistaan, joten ajatteli, että sopivaa potentiaaliakin voisi löytyä. Sofia ajatteli hakea ohjelmaan vain testatakseen miten kävisi, mutta täytti hakemuksen kuitenkin huolella. Lopputulos olikin se kaikista paras ja molemmat tytöt astelivat yhdessä kahdeksan muun kanssa taloon. ”Mallin ura on ollut mulla samanlainen haave, kuten muilla tytöillä vaikkapa prinsessaksi pääseminen.” Sofia muistelee.

Heidän mielestään mallintyö saattaa olla raskasta, mutta se kuuluu työhön ja siihen on vain totuttava. Työt ovat kuitenkin monipuolisia, pääsee tapaamaan paljon uusia ihmisiä, eikä yksikään päivä varmasti ole samanlainen. Mallikoulussa oli kuitenkin hyvä mahdollisuus tutustua mallimaailmaan kunnolla, koska heitä auttamassa olivat ammattikuvaajat, meik-

kaajat ja stylistit.

Sofia mainitsee omaksi tavoitteekseen päästä kampanjoimaan jollekin suurelle muotitalolle tai ketjuliikkeelle. Hänen unelmiinsa kuuluu myös tavata huippumalleja ja olla joku päivä yksi heistä. Petran omat tavoitteet ovat luultavasti hyvin samanlaiset kuin kenen tahansa, joka unelmoi mallintyöstä ammattina. Hän haluaisi päästä hyvän mallitoimiston listoille, saada kansainvälistä huomiota ja päästä töihin ulkomaille. Kaikista suurin unelma olisi kuitenkin päästä kävelemään New Yorkin Fashionweek-näytökseen.

Petra mainitsee esikuvakseen huippumalli Cara Delevignen, hänen persoonallisten kasvojen, sekä hienon asenteensa vuoksi. Sofian esikuvat tällä hetkellä ovat Gigi Hadid, sekä Daria Werbowy. Hän haluaisi olla samantyylinen malli, kuten Daria ja tämä on hänen mielestään hyvin monipuolinen ja pystyy tekemään hyvin erilaisia mallintöitä.

Mallikoulu-ohjelmaa voi katsoa joka sunnuntai AVA-kanavalta klo 21.00 alkaen!

Sara Komulainen

Suomen tavat tutuksi saksalaisille

Kun vuoden odotetuin päivä, vanhojen tanssit oli ohi, hauskanpito vain jatkui. Kouluumme tuli saksalaisia vaihto-oppilaita. Saksalaisten ollessa vaihdossa Suomessa me vaihtoon osallistuneet oppilaat kävimme metsästysseuran majalla viettämässä perisuomalaista päivää. Minulle ja monelle muulle se oli saksalaisten vierailun kohokohta. Päivän tarkoituksena oli pitää saksalaisille intensiivinen tutustuminen suomalaiseen kulttuuriin ja luontoon.

Hyvin suunnitellusta ohjelmasta jäi parhaiten mieleen pulkkamäki, hiihtäminen perinteisillä metsäsuksilla, avantouinti sekä tottakai suomalaiset perinneruoat. Mikä on sen parempaa, kuin sauna porukalla ja käydä avannossa jopa seitsemän kertaa ja siirtyä siitä nauttimaan perinneherkuista kodikkaaseen metsästysmajaan.

Retki tarjosi uusia elämyksiä saksalaisten lisäksi suomalaisille. Monet eivät olleet kos-

kaan käyneet avannossa. Kun ensimmäiset hurjapäät kävivät avannossa, muut seurasivat rohkeasti perästä.

Meidän luonamme asunut saksalainen Anastasia Bomhart, 15, kävi avannossa 5 kertaa. Hän sanoi, että ei ole ikinä ennen pitänyt saunomisesta, mutta Suomessa käynnin jälkeen mielipide on muuttunut täysin.

Hän kuvailee luontopäivää sanoilla: "Avantouinti oli todella hauskaa. Vesi ei ollut niin kylmää kuin luulin, mutta jalat jäättyivät ja niihin sattui. Muut urheilulajit olivat myös hauskoja, mutta pilkkiminen oli vähän tylsää. Parasta päivässä oli yhdessäolo."

Metsästysmajalla ryhmällämme oli ohjattua tekemistä aamupäivän ajan. Ohjattuun ohjelmaan kuului muun muassa lumikenkäilyä, pulkkamäen laskua ja askartelua.

Anastasian mukaan parasta luontopäivässä oli urheilun ja yhdessäolon lisäksi suomalaisen ruokaan tutustuminen. Erityisesti musikkapiirakka, makkarat nuotiolla ja laskiaispullat maistuivat saksalaisille vieraille.

Luontopäivä oli vieraidemme paras päivä, mutta hauskanpito ei loppunut siihen. Koska viikko oli täynnä hauskaa yhdessäoloa, joka jatkuu muutaman viikon päästä, kun pääsemme kauan odotetulle vastavierailulle Saksaan.

Anni Hämäläinen

Musiikin parissa pienestä pitäen - haastattelussa Aaro Kaukonen

Onko musiikki ollut koko ajan mukana elämässäsi?

Muskariin menin ensimmäistä kertaa noin puolen vuoden ikäisenä ja siitä lähtien oikeestaan oon ollut tekemisissä musiikin kanssa, ala-asteen ja yläasteen olin musiikkiluokalla.

Entä mikä on perheesi suhde musiikkiin?

Perheessä kaikki on musikaalisia, isä ja äiti ovat kuorossa ja soittavat bändissä ja isä lisäksi orkesterin kapellimestari. Isoveli kävi myös musiikkiluokat sekä musiikkilukion ja hän soittaa trumpettia aika korkealla tasolla nykyään. Pikkuveli kävi myös musiikkiluokan ala-asteella ja on nyt yläasteella musiikkiluokalla.

Mistä lähtien olet harrastanut musiikin parissa? Entä kiinnostaako sinua klassinen musiikki?

Klassinen musiikki ei kovin paljon kiinnosta ainakaan enää pianonsoiton lopettamisen jälkeen, mutta sitä tuli kuitenkin soitettua paljon pianoa, kun harrastin pianonsoittoa reilut 10 vuotta. Lopetin pianonsoiton vuosi sitten keväällä ja nykyään soittelen välillä kuitenkin pianoa, vaikka en enää käy soittotunneilla. Pianon lisäksi soitan myös lyömäsoittimia, joita oon soittanut siitä lähtien, kun menin musiikkiluokalle eli 3. luokalta lähtien. Käyn edelleen rumputunneilla Kuopion konservato-

riolla. Pianon ja lyömäsoittimien lisäksi soitan orkesterissa, jossa oon ollut 3. Luokasta lähtien ja olen edelleen. Orkesterissa soitan lyömäsoittimia.

Miksi tykkäät musiikista ja mitä vaikutuksia sillä on sinuun?

Soittaminen on tosi mukavaa hommaa sen takia, että se purkaa stressiä ja soittaminen esim. bändin kanssa tai vaan nauhalta tulevan musiikin mukana saa unohtamaan kaikki ärsyttävät asiat, jotka pyörii päässä ja soittaminen rentouttaa. Ja musiikin kuuntelukin on mukavaa, tulee aina hyvä fiilis, kun kuuntelee hyvää musiikkia. Samoin kun soittaa hyvää musiikkia, niin tulee hyvä mieli.

Mitä mieltä olet lukion musiikista?

Lukion musiikin kursseista oon käynyt tällä hetkellä vaan ykköskurssin. Mielestäni se oli hyvä kurssi. Joka tunnilla soitettiin bändillä, kun musiikinryhmästäni löytyi sopivasti soittajiakin opettajan ja itseni lisäksi. Mun mielestä kaksi pakollista musiikin kurssia on ihan tarpeeksi. Niistä saa sopivasti yleistietoa musiikin historiasta, bändeistä, musiikkityyleistä yms. tärkeistä asioista. Kuitenkin on hyvä asia, että halukkaille on tosi monia musiikin kursseja kahden pakollisen kurssin lisäksi, mistä voi valita. Itse otin bändikurssin ensi vuodelle ja odotan innolla mitä se pitää sisällään. Luulisin, että saadaan hyvä soittajaporukka sinne bändikurssille!

Haastattelija: **Veera Kärkkäinen**

Maailma kynän vartta pitkin

Maailma tuntee monia kuuluisia taiteilijoita ja vielä enemmän kuuluisia taideteoksia. Moni on varmasti kuvataiteen tunnilla tuskaillessaan miettinyt, mistä ihmeestä nämä taiteilijat saavat ideat töihinsä. Syy on harvinaisen yksinkertainen.

Kun on kasvanut kynää pidellen ja ilmaissut itseään kuvin jo ennen kuin osasi puhua, taiteesta kehittyy hiljalleen elämäntapa. Sen myötä alkaa katsella ympäristöä luovuuden silmin ja elää inspiraation siivittämänä. Voin kertoa, että kuulun itsekin heihin, jotka ovat taiteen kanssa varttuneet ja joilla on kuviksen tunnilla ärsyttävän paljon ideoita töihinsä. Joten mistä minä saan ideat taiteeseeni? Minä en saa niitä. Ideat tulevat minun luokseni. Näen inspiroivia asioita, minne vain katsonkin ja havainnoin maailmaa avoinna luovuudelle. Joskus sana, lausahdus tai jopa väri voi tuoda mieleeni ajatuksen, jonka haluan tallentaa paperille. Minulle ideoita piisaa joka puolella ja toisinaan jopa riesaksi asti. On vaikeaa valita kymmenistä ajatuksista yksi, jota lähtee työstämään. Piirtäessä ainoa asia, joka tulee työskentelyni tielle, on omat rajalliset taitoni. Kukaan ei piirrä tuosta vain realistisia kasvoja, tai maalaa upeaa maisemaa, joten toisinaan joudun jättämään ajatukseni

sikseen ja luovuttamaan.

Aistimani asiat eivät ole ainoita ideanlähteitä. Inspiraatio voi löytyä paljon lähempääkin. Tunteet ovat omiaan virittämään luovuutta ja tuomaan teoksiin oman mielenkiintoisen sävöyksensä. Käytän piirtämistä eräänlaisena terapiana ja puran sen avulla kuohuvat tunteet. Piirrän, kun olen surullinen tai vihainen ja tietenkin silloin kun olen todella iloinen. Se rentouttaa ja tasoittaa tunnelatauksiani, ikään kuin varastaisin osan niistä paperille. Tunnepohjalta tehdyt työni noudattavat usein inspiroimansa tunteet sävyä maailmaa: Suru ja viha luovat synkkiä töitä synkistä aiheista ja ilo päinvastoin.

Minulle taide voi syntyä mistä vain: yleensä se saa alkunsa havainnoimistani asioista tai tunteistani, mutta joskus saan ideani aivan tyhjästä. En tiedä, mistä ne tulevat, tai kuinka ne ovat saaneet alkunsa. Ne vain ilmestyvät mieleeni ja toisinaan katoavatkin yhtä mystisesti. Voisin sanoa, että parhaat teokset syntyvät näistä pienistä ja spontaaneista älynväläyksistä. Silloin niissä on luovuus rikkaimmillaan.

Inspiraation syntyyn on vähintäänkin yhtä monta tapaa, kuin on meitä ihmisiäkin. Toisilla se vaatii enemmän ajattelua, kuin toisilla, mutta silti meissä kaikissa asuu pieni luovuuden kipinä. Sen pitää vain uskaltaa antaa roihahda liekkiin.

Emilia Malvila

Taidetta tanssin muodossa

Kun puhutaan taiteesta, monella ensimmäisenä mielikuvana on mitä luultavimmin kuvataide maalauksineen ja suuntauksineen. Mutta moniko näkee esimerkiksi tanssin taiteena?

Tanssi on yksi niistä harrastuksista, joissa yhdistyvät sekä liikunta että taide itsensä ilmaisun muodossa. Se on todella monipuolinen liikuntamuoto, josta löytyy jokaiselle jotakin. Eri tanssilajeja löytyy valtava määrä herkästä ja kauniista klassisesta baletista rentoon ja akrobaattiseen break danceen. Jos pidät huolettomasta mutta menevästä liikkumisesta, suosittelen kokeilemaan hiphopia tai street dancen eri muotoja. Entä pidätkö käsien vispaamisesta? Jos vastasit kyllä, kannattaa suunnata poseerauksiin perustuvan voguingin tai robottimaisen lockingin kurssille! Kokeilemalla löytyy itselle sopiva laji!

Ikään ja sukupuoleen katsomatta tanssi sopii jokaiselle. Jos esimerkiksi juoksu tai pallolajit eivät innosta, eivätkä taidemuseot kiehdo, kannattaa vetää vapaat, liikkumiseen sopivat vaatteet päälle ja suunnata ohjatulle tanssitunnille! Kuopiossa ryhmätanssitunteja tarjoavat Kuopion Tanssiopisto, Kuopion Tanssistudio sekä Konservatorio. Jos taas olet enemmän kiinnostunut paritansseista, kannattaa kääntyä Tanssi-Savon tai J&V'n puoleen. Erilaisia tanssikursseja on tarjolla myös Kansalaisopistolla.

Tanssiessa on turha ottaa liikaa paineita, päinvastoin! Kun pääsee sujuvaan flow'hun, voi ajatella maalaavansa valtavaa taideteosta. Sinä päätät mikä näyttää hyvältä, ei kukaan muu. Parhaillaan tanssi on sillä hetkellä, kun unohdat kaiken muun ja keskityt vain musiikkiin ja liikkumiseen. Tunnin jälkeen huomaat olevasi stressittömämpi ja iloisempi.

Jos sinua ei niinkään kiinnosta itse esiintyminen, on aina mahdollisuus mennä seuraamaan tanssiryhmien harjoituksia tai näytöksiä. Kesällä Kuopiossa järjestetään Kuopio tanssii ja soi -festarit, jotka painottuvat musiikilliseen ja tanssilliseen ilmaisuun. Sinne saapuu vuosittain maailmankuuluja tanssiryhmiä näyttämään taitojaan, joten kannattaa hyödyntää tilaisuus nähdä upeita esityksiä.

Tanssien kohti kevättä ja uusia kokemuksia!

Petra Komppula

Runojen maailmaan

Tumps, klang, klang, tumps, pling, tumps
Kuuluu tähän maailmaan
Hyst!

Kaappien kuningatar

Hiivin huoneeseen kaikkein salaisimpaan.
Siihen, missä on kaappeja monia
ja ne kaikki ovat suljettuina
mutta löytyy minulta myös avaimia.
Ensimmäisen oven kiinni jätin,
toista tosin hiukan varovasti raotin.
Ei löytynyt etsimäni sieltä
sisältö sinne jää ja pysyy, sen varmistin.
Matka jatkui kaapilta toiselle,
jatkumo tuntui loppumattomalta,
viimein viimeisen kohdalle saavuin
kun alkoi etsiminen jo maistua puulta.
Kaapin oven repäisin auki
etsintäni päättyi.
Viattomasti se siellä seiso
etsimäni sieltä löytyi.
Kaulani ympäriltä otan nauhan,
hyllyltä hyvin pienen rasian,
lukko raksahtaa, kansi aukeaa
laulu kuuluu pienimmän tanssijan.

Äänet

Pling
Ensimmäinen ääni soi
Pling, pling
Seuraavatkin kuulla voi
Klang, pling, klang
Uuden soinnun voimakkuus
Pling, klang, pling, klang
Tulee mukaan sielukkuus
Klang, pling, tumps, pling, klang
Kajahdus kaiku ilmaan

Runojen siivin

Sitä istuu vaan

ja oottaa merkkiä.
Sen käy viä kerran läpi
ennen ku tyhjentää mielen.
Sit se merkki tulee.
On pakko päästää irti.
Homma luistaa iha jees
ja se on menoosi.
Yhtäkkii sitä on ilmassa.
Suksi kantaa kuin isä pienenä.
Sitä saa olla hetken rauhassa
ei tartte mitään murehtia.
Se vapaus mikä siel koittaa
se on jotain ainutlaatuista.
Viel kun täst leivän pöytään sais,
niin se ois aika nice!

Puhelimen orja

Taskussa värisee
WhatsApp laulaa
läksyjä tehdessä raavin kaulaa.

Katsonko puhelinta
en tee läksyjä
kohta saan vanhemmilta
katseita äksyjä
"Aina vaan siinä puhelimessa roikut,
ota käteen mieluummin virkkuukoukut"
Olen somen kahleissa
tiukasti kiinni sen mahdeissa
siitä en pääse irti koskaan
ellei pihelin tipu loskaan.

Kello

Pimeää. Vähintään hämärää.
Kello. Kello menee eteenpäin.
Välillä juoksee välillä matelee
koko ajan kohti päivää etenee.
Hämrää. Ei vielä valoisaa.
Kohta aamu sarastaa.
Kello. Kello menee eteenpäin.
Välillä juoksee välillä matelee
Koko ajan kohti aamua etenee.

Lukijalle haasteita heittävä Lokki

Tsehovin Lokki on monitasoinen saippuasarja puettuna näytelmän muotoon. Se on viihdyttävä, ymmärtipä sen tyhjänpäiväisien romanssien selvittelynä tai syvällisenpänä ihmisluonteen pohdiskeluna. Sanoisin kuitenkin, että iso osa ihmisistä joutuu jäämään ensimmäisellä lukukerralla vain pinnallisemmalle tasolle, näytelmän vaikealukuisuuden takia.

Jo pelkkien henkilöiden tunnistaminen ja persoonien erottaminen on haastavaa, eikä vähiten siksi, että jokaisella henkilöllä on vähintään kolme nimeä. Se viekin alussa paljon energiaa ja saa lukijan turhautumaan. Kun juonta ja syvempää symbolitiikkaa alkaa vastata huomaamaan, on näytelmä jo ohi.

Näytelmän dialogi oli miellyttävää luettavaa, teatraalista ja monimutkaista. Henkilöt ilmaisevat tunteensa värikkäästi ja vertauksien kautta. He harvoin tarkoittavat, mitä sanovat tai heidän sanomansa voi tulkita monin tavoin. Oman sävöksensä dialogille antavat myös runsaasti käytetyt lellittelynimet. "Te... Minä olen aavistanut, sydämeni on koko päivän ollut kauhean nääntynyt. Voi minun herttaiseni, ihanaiseni, hän on tullut!" On hyvä esimerkki dialogista.

Henkilöt näytelmässä ovat erilaisia, mutta kuitenkin todella samanlaisia, niin kuin kaikki ihmiset. Heillä on kaikilla jokin unelma ja toive, joka tulee murskatuksi. Liiallisen asioiden haluamisen on sanottu johtavaan kärsimykseen, mikä kiteytyy teoriasta todellisuuteen tässä näytelmässä. Henkilöt ovat epätoivoisia ja onnettomia.

Lokin aiheina on kautta aikojen ajankohtaisina pysyviä tilanteita ja tunteita, kuten rakkaus, epäonni, unelmat ja kateus. Näytelmässä on myös kiinnostava, itselleni vieraampi aihe, luomistyön vaikeus. Treplevillä ja Trigorinilla on toisistaan eriävät tuntemukset ja taustat, mutta heitä kumpaakin yhdistää kirjoittamiseen liittyvä tuska. Tuntuu absurdilta, miten kirjoittaminen hallitsee niin kokonaisvaltaisesti heidän elämäänsä.

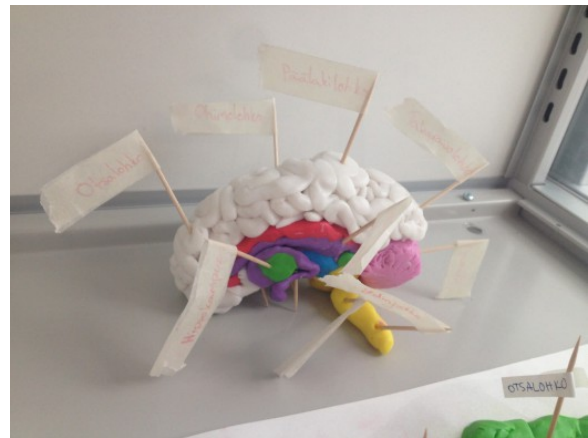
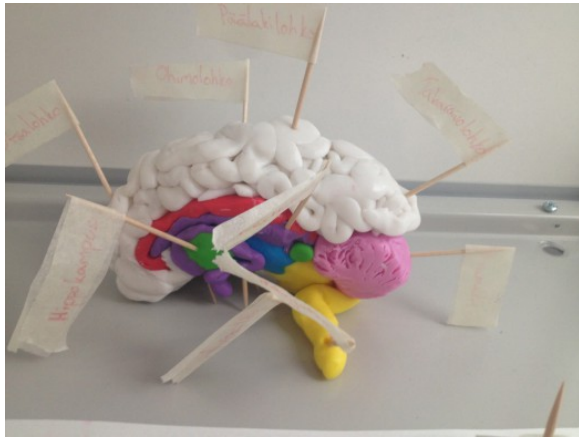
Lokissa oli paljon, mihin tarttua, mutta en silti tunne, että se olisi ollut erityisen vaikuttava kirja. Se ei rikastanut ajatustapaani tai lisännyt ymmärrystäni erilaisiin ihmisiin. Aiheet eriytyivät niin monelle henkilölle, ettei kenenkään ajatusmaailmaan päässyt keskittymään täysillä.

Luulen, että lukemalla näytelmän uudestaan olisin nauttinut siitä enemmän. Uskon myös, että näytelmän näkeminen olisi tehnyt siitä ymmärrettävämmän.

Sofia Kontro

Aivojen anatomiaa

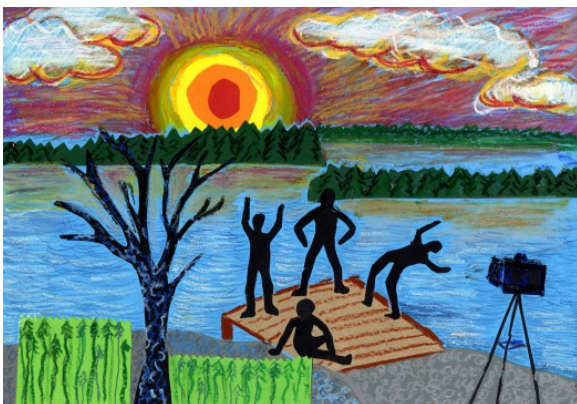
Marjan biologian tunnin aivoituksia.

Metsä kiittää

Professori James Brooks nosti khakinväristä bucket hattuaan ja pyyhki huohottaen hikeä otsaltaan. Hän seiso i vähän käytetyllä polulla, katsellen edessään risteileviä juuria ja kuivia lehtiä, jotka katosivat polun kummin-kin puolin tiheään aluskasvillisuuteen. Brooks raapi harmaan sängen alla kohoavaa hyönteisen puremaa ja hapuili iPhoneaan. Herkkä kosketusnäyttö avasi kameran ja alkoi kuvata. "Tässä on biologian professori James Brooks. Tänä vuonna vietän jouluni täällä, Amazonin upeassa sademetsässä", hän sanoi ja panoraamasi ympäristöään. Kuva pysähtyi hetkeksi ihailemaan loiskasvin kuristamaa puuta, jonka latvusto kohosi yli 40 metrin korkeuteen. "Asun paikallisessa kylässä, jonne on tätä polkua pitkin muutaman kilometrin matka. Tarkoituksenani on tutkia trooppisen ilmaston moninaista sienilajistoa ja tuoda muutamia lajikkeita kotiin tutkittavaksi", Brooks jatkoi ja oli hetken hiljaa, ennen kuin lopetti kuvaamisen. Hän vilkaisi puhelimen näytön oikeaa yläkulmaa. Akku oli puolillaan.

Brooks laittoi iPhoneen takaisin tarralla suljettavaan reisitaskuunsa ja nosti silmälasiaan pyyhkiäkseen kirvelevän hien silmistään. Sitten hän avasi vyölaukkunsa ja joi helteessä lämmennyt vettä. Hän kuunteli hetken

lintujen laulun täyttämää ilmaa. Monimuotoisesta sirkutusten ja vihellysten kudelmasta erottui tukaanin karhea raakunta ja kasikin läpitunkevat huudot. Alhaalta maankamarasta katsottuna aluskasvillisuuden lomasta erottuva latvusto näytti tyhjältä ja elottomalta. Professori kuitenkin tiesi, että siellä eli suurin osa sademetsän lajistosta. Apinat, linnut, käärmeet ja monenlaiset sammakot löysivät sieltä ravintonsa ja suojapaikkansa.

Brooks huoautti, pyyhki hiestä nihkeät kätensä housuihinsa ja jatkoi kävelyään. Hän katselee tarkasti polkua ja etsi paikallisten mainitsemaa 'risteystä', joka veisi hänet Amazonjoen rantaan. Hän halusi löytää joenrannan kosteissa puissa viihtyvän sienen, jota paikalliset pitivät suurena herkkunaan. Puuvartistet liaanit risteilivät professorin pään yllä sankkana verkkona. Ne kietoutuivat puiden paksujen oksien ympäri, kuin käärmeet ja kohottivat versojaan kohti sademetsän kiihkeimmin haviteltua elonehtoa, valoa.

Äkkiä Brooks katse kiinnittyi väriläiskään muutaman metrin päähän polusta. Valtaavan ylispuun lähes miehenkorkuiseksi kasvaneen lankkujuuren päällä oli rykelmä kirkaankeltaisia sieniä. Professori siirtyi uteliaasti lähemmäs ja hapuili aluskasvillisuutta väistellässään puhelintaan. Sirot sienet levisivät kasvupisteestä viuhkamaisesti, kukin omaan suuntaansa kurotellen. Sienet näyttivät tuntemattomilta jopa niihin erikoistuneen professorin silmään. Brooks hymyili ja mietti, tulisiko taas löytäneeksi uuden sienilajin. Hänestä oli mukavaa esittää löydöksilleen nimivaihtoehtoja. Brooks nappasi sienistä kuvan ja otti toisesta reisitaskustaan hennot pihdit ja lasipurkin. Juuri kun hän oli varoen irrottamassa yhtä sienistä, sen lakki liikahti. Professori jähmettyi ja huomasi hämmästykseseen, kuinka sienelle avautui hiilenmustat silmät. Sitten lakki näytti rikkoutuvan, kun

olento nousi ylös. Pieni keltainen sammakko oli naamioinut itsensä taitavasti painautuessaan tiiviisti sientä vasten. Nyt se istui siroasti sen päällä ja tapitti professoria suurilla silmillään. Brooks nojautui tyrmistyneenä kauemmas sammakosta ja pohti, katseliko parhaillaan yhtä tappavan myrkyllisistä nuolimyrkkysammakoista. Niiden myrky levisi elimistöön jopa kosketuksen välityksellä, eikä professori halunnut olla liian lähellä niin vaarallista eläintä. Hän ei ollut kuitenkaan koskaan kuullut, että niin myrkylliset sammakon maastoutuisivat. Yleensä niillä oli ylpeyttä paistatella kaikkien näkyvillä hyvin tietoisina tappavuudestaan ja oikein kiusallaan hakeutua muiden lähelle, kuin pelotellakseen. Tämä oli joko vaaraton, tai harvinaisen ujo nuolimyrkkysammakko.

Brooks ei saanut katsettaan irti sammakosta. Se istui sienellä niin tyynen ja levollisen näköisenä, että hän uskalsi kumartua lähemmäs. Tarkastellessaan sammakkoa, hän huomasi kuinka sen päälaki alkoi sinertää. Professori henkäisi ja seurasi hämmästyneenä, kun sävy peitti hiljalleen alleen keltaisen sävyn. Se saavutti selän, vatsan ja jatkoi aina melamaisiin varpasiin saakka. Vasta hetki sitten sienien värinen sammakko oli muuttanut ulkomuotoaan heleän merensiniseksi. "Uskomatonta", Brooks mumisi ja tuijotti ihmeissään näkyä. Minun täytyy saada tämä Lontooseen tutkittavaksi. Professori tunsu sydämensä hakkaavan rintaansa, kun hän avasi vapisevin käsin lasipurkin. Hän ei ollut koskaan ennen kuullut väriä vaihtavasta sammakkoeläimestä. Tämä ei ollut nuolimyrkkysammakko. Brooks tiesi katselevansa aivan uudenlaista olentoa, joka pystyi naamioitumaan paremmin, kuin yksikään toinen väriä vaihtava eläin. Noin mullistava löytö täytyi tutkia perinpohjin. Brooks mieleen tuli jo muutama kollega, joka olisi enemmän kuin iloinen sammakosta. Hän kohotti pinse-

tit ja valmistautui nappaamaan kiinni sammakon takajalasta. Hän kuuli tukaanin karhean raakunnan ja kasikin läpitunkevat huu-dot. Sammakko ei tehnyt elettäkään paetakseen. Brooks pysähtyi, huomattessaan itsensä sammakon mustissa silmissä. Kuvajainen katsoi häntä takaisin, tarkastellen hänen turpeita silmäpussejaan ja tupakan vanhaksi uurtamaa kaulaa. Professori näki kuvajaisessaan elämän kuluttaman ja ylensyönnin turvottaman vanhan miehen, jonka bucket hatun alta pilkahti hopeinen, hikinen hiuskiehkura. Mies piteli pinsettejä käsissään, joita raskas työ ei ollut kovettanut. Professori tuijotti itseään ja sammakko istui värähtämättä paikoillaan, uskoen kohtalonsa ihmisolennon käsiin. Samassa hänen mieleensä tulvahti muistikuva seitsemänvuotiaasta James Brooksista, joka juoksi haavi kädessä perhospyyntisä isoäitinsä ruusuntuoksuisessa puutarhassa. Innoissaan saamastaan uudesta haavista, hän jahtasi siivekkäitä hyönteisiä iloisesti kikatellen. Hän ei huomannut pientä kivenlohkareta kukkapenkin takana ja kompastui siihen. James alkoi itkeä ja piteli verta vuotavaa polveaan isoäidin kiiruhtaessa paikalle. Kun hän sitten istui kova kermakaramelli suussaan pihatulilla, isoäidin sivellessä voidetta ruhjeeseen, hän tuli aivan yllättäen kysyneeksi, miksi haavan saamisen piti sattua. Isoäiti kohotti katseensa lapsenlapsensa ja hymyili lempeästi. "Se kertoo, että olet elävä ja sielullinen olento, James-kultaseni", hän vastasi ja silitti Jamesin poskea. James mietti, kuinka hänen isänsä oli aina paikannut hänen haavansa, ja muisti, miksi oli isoäidin luona. "Kun isä kuoli, minuun sattui sisälle. Voiko niin olla?" hän kysyi surullisin katsein. Isoäiti hymyili yhä ja nyökkäsi. "Silloin sinun sieluusi sattuu", hän vastasi hiljaa. James nyökkäsi ja painoi katseensa. Äkkiä isoäiti jatkoi: "Tiesitkö, että silmät ovat sielun peili?" "En tiennyt, isoäiti"

Brooks tunsi käsiensä vapisevan ja hien valuvan silmiinsä. Kuumuus tuntui aiempaa tuskahduttavammalta ja kosteus sietämättömän painostavalta. Hän huomasi pitelevänsä pinsettejään aivan sammakon jalan vieressä ja veti sen otsaansa kurtistaen kiireesti pois. Jo-kin tuossa sammakossa häiritsi häntä. Mitätön eläin oli herättänyt professorissa sellaisia tunteita, mitä hänen ei olisi kuulunut kokea. Hän oli nähnyt sammakon silmissä itsensä ja tajunnut olevansa viemässä sitä kirjaimellisesti tapettavaksi. Brooks kohottautui hämmentyneenä ja katseli sammakkoa, joka avasi haukotuksenomaisesti sinertävän suunsa. Minä en kykene laittamaan sammakkoa lasipurkkiin. Professori tuli siihen tulokseen, että oli tulossa hulluksi. Hänhän kuvitteli aivan omiaan.

Brooks kohotti toistamiseen pinsetit. Sammakko istui hievahtamatta ja tukaani raakui. Hänen vapiseva kätensä lähestyi sammakkoa. Pinsetit melkein koskettivat eläimen kiiltävää takaraajaa, kunnes professori kirosi turhautuneena ja heitti ne ja lasipurkin menemään. Sammakko seurasi ilmeisen välinpitämättömänä, kun purkki alkoi vieriä alamäkeen ja kolahti pysähdyksiin puuta vasten. Professori hieroi etusormellaan ja peukalolleen väsyneenä silmäkulmiaan. Hän ei pystyisi viemään tuota sammakkoa Lontooseen, vaikka yrittäisi pakottaa itsensä siihen. Hän huokaisi ja katsoi taas sammakkoa. Eläin katseli häntä rauhallisesti ja kallisti hieman päätään. Aivan kuin se kysyisi professorilta, mitä hän aikoi seuraavaksi tehdä. Brooks vastasi katseeseen ja tuijotti sammakon hiilenmustiin silmiin. Hän näki oman kuvajaisensa tummana varjona valoisaa taustaa varten.

Sitten hän teki päätöksensä ja harppoi alamäkeen etsimään purkkiaan ja pinsettejään. Professori löysi purkin puun juurelta ja pinsetit hetken etsinnän jälkeen muutaman met-

rin päästä lehtien seasta. Hän sulloi kummatkin vyölaukkuun ja lähti päättäväisesti kävelemään. Polulle päästyään Brooks katsoi kohti kirkkaankeltaisia sieniä ja huomasi sammakon kadonneen. Tai ehkä se oli taas painautunut keltaisesti muuttuneena sientä vasten. "Parempi niin, ettei kukaan muukaan löydä sitä", hän mumisi itsekseen ja painoi hattunsa syvemmälle päähän. Hän nosteli jalkojaan polulla risteilevien juurien yli ja katsoi tarkkaan jalkoihinsa. Monet myrkylliset käärmeet olivat mestareita maasoutumaan kuivien lehtien sekaan. Brooks pyyhki hiestä nihkeät kätensä housuihinsa ja joi lämmennyttä vettä. Raapiessaan sängyn alle kohonnutta hyönteisen puremaa, liaanille hänen eteensä laskeutui upean värinen tukaani, joka katseli häntä tummilla silmillään. Taustalla kuuluivat kasiikin läpätunkevat huudot.

Emilia Malvila

Kuva 1: ⁴

⁴https://klassikka.onedu.fi/lehti/wp-content/uploads/sites/9/2015/04/sulavakettu_byEmiliaMalvila.jpg

Näytelmätrailereita

Äidinkielen kolmannella kurssilla luettiin näytelmiä ja opiskelijat tekivät niistä trailereita iPadin iMovie-ohjelmalla. Tulokset kertovat näytelmän henkilösuhteista ja draumaattisista käänteistä – tavoitteena oli myydä tuleva näytelmä tai elokuva yleisölle. Trailereita on katsottavissa lehden seuraavilla sivuilla.

Aikaa tekemiseen oli kaksi oppituntia, joista ensimmäinen kului sopivien kohtien valintaan sekä kohtausten ja ohjelman käytön harjoitteluun. Toisella tunnilla purkitettiin ja leikattiin otokset sekä lisättiin äänitehosteita, tekstejä ja musiikkia. Inka auttoi tarvittaessa, mutta pääosin homma hoitui uteliaiden ja kokeilunhaluisten nuorten omana työnä. Ja hauskaa oli tehdessä!

<https://youtu.be/UcrXSEStvTU>

<https://youtu.be/wwBQIUtO37Y>

<https://youtu.be/LDzVXTIIHIM>

<https://youtu.be/4XGum6Of3cA>